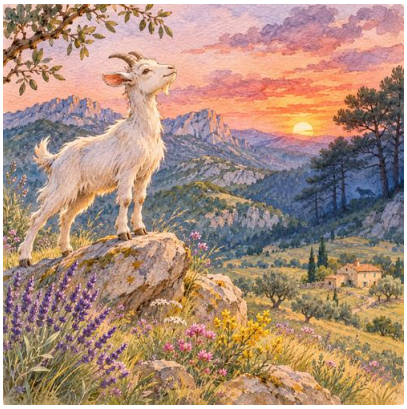

Seguin jaunaren ahuntza

Seguin jaunak ez zuen inoiz zorterik izan bere ahuntzekin.

Ondo zaintzen zituen, ukuilu epela prestatzen zien eta belar samurrena ekartzen zien. Baina denek mendiei begiratzen amaitzen zuten eta, lehenago edo geroago, soka hautsi eta ihes egiten zuten.

Mendian otso bat bizi zen.

Sei ahuntz galdu ondoren, Seguin jaunak oso gaztea zen bat erosi zuen. Zuria zen, begi gozoak, bizar motza eta apatx beltz distiratsuak zituen.

Blanqueta deitu zion.

—Hau zoriontsua izango da nirekin —pentsatu zuen—. Gazteegia da alde egin nahi izateko.

Seguin jaunak Blanqueta elorri artean zegoen belardi batean lotu zuen. Maiz bisitatzen zuen, oloa ekartzen zion eta kopeta laztantzen zion.

Denbora batez, ahuntz txikia pozik zirudien.

Baina burua altxatzen zuen bakoitzean gailurrak, pinuak eta lorez betetako belardiak ikusten zituen. Txoriak menditik jaisten ziren eta sokarik gabe korrika egitea nolakoa zen kontatzen zioten.

Hesi barruko belarrak zaporerik ez zuela iruditzen hasi zitzaion.

Goiz batean esan zuen:

—Seguin jauna, utz iezadazu mendira joaten.

Gizonari olo-ontzia erori zitzaion.

—Ez esan hori! Nire beste ahuntzek ere alde egin nahi izan zuten, eta otsoak eraman zituen.

—Baina ni zuhurra izango naiz.

—Rena ere zuhurra zen. Parda indartsua zen. Adar Luzeak gau osoan borrokatu zuen. Bat bera ere ez zen itzuli.

Blanquetak burua makurtu zuen, baina ez zuen iritziz aldatu.

—Hemen seguru nago, baina ez naiz askea.

Seguin jaunak, beldurtuta, ukuiluan itxi zuen. Hala ere, leiho txiki bat ahaztu zuen.

Egunsentian, Blanqueta leihotik igaro eta mendirantz abiatu zen korrika.

Zer egun zoragarria!

Ahuntz txikiak harkaitzen gainetik jauzi, errekak zeharkatu eta inoiz ikusi gabeko landareak dastatu zituen. Isatsek adarrak ukitzen zizkioten eta izpilikuak airea lurrintzen zuen.

Loreak makurtzen ziren haren aurrean. Sarrio batek bide estu bat erakutsi zion. Arrano batek ur freskoena non jaiotzen zen adierazi zion.

Gailurretik, Seguin jaunaren etxeak kutxa txiki bat zirudien.

—Zein handia den mundua! —oihukatu zuen Blanquetak.

Arratsaldean, eguzkiak arrosaz margotu zituen mendiak. Orduan adar baten hotsa entzun zen haranetik.

Seguin jauna deika ari zitzaion.

—Itzuli, Blanqueta! Otsoa iluntzean aterako da!

Ahuntz txikiak etxerako bideari begiratu zion. Oraindik itzul zitekeen. Haranerantz pauso batzuk eman zituen, baina belardi zabalei begira jarri zen berriro.

Egun batez askatasuna ezagutu zuen eta ez zuen berriro lotuta bizi nahi.

Azken argiak itzali zirenean, pinu artean zarata entzun zuen.

Bi belarri zorrotz, bi begi distiratsu eta itzal gris bat.

Otsoa zen.

Blanqueta harkaitz baten aurrean jarri zen, atzetik eraso ez ziezaion. Adarrak jaitsi zituen.

Otsoa aurreratu zen. Ahuntzak kolpe batez atzera bota zuen. Izarren azpian borrokatu ziren.

Blanquetak urruneko adarra entzuten zuen bakoitzean, pixka bat gehiago eusteko indarra aurkitzen zuen.

Ilargiak zeru osoa zeharkatu zuen. Izarrak itzaltzen joan ziren. Blanqueta zaurituta eta nekatuta zegoen, baina oraindik zutik jarraitzen zuen.

Egunsentian, oilar batek kantatu zuen haranean.

Ahuntz txikiak azken aldiz begiratu zion berak aukeratutako paisaiari. Gero, haren kanpaitxoa isildu egin zen.

Seguin jaunak etxetik ulertu zuen gertatutakoa.

Denbora luzez gogoratu zuen Blanqueta. Ulertu zuen norbait maitatzea ez dela soilik babestea, ezta arrisku guztien aurrean bakarrik uztea ere.

Berriro ahuntz bat zaindu zuenean, belardi askoz handiagoa egin, hesiak sendotu eta egunero mendiko lehen bideetatik paseatzera laguntzen zion.